

Loes den Hollander

Voorbedacht

Karakter Uitgevers B.V.

Marjon

I

Woensdag 12 februari

Ze zouden een uur geleden al terug zijn.

Marjon kiest opnieuw Philippes nummer en probeert kalm te blijven. Niets aan de hand, ze weet hoe gemakkelijk hij de tijd vergeet en dat het niet in hem opkomt haar even te laten weten dat hij hun dochter wat later terugbrengt. Grote kans dat hij met haar bij een McDonald's zit, al weet hij nog zo goed dat zij niet wil dat hij Carice dat junkfood laat eten. Ze is daar veel te jong voor en zelfs als ze straks ouder is, zal Marjon het verbieden.

Anderhalf uur. Stopt er een auto op de oprit? Marjon rent naar het raam.

Het bestelbusje van de pakketpost. Ze heeft niets besteld, het zal wel een pakketje voor de burens zijn. Ze loopt naar de voordeur.

‘Voor de burens, zeker?’ Ze steekt haar handen uit. ‘Wat bent u laat.’

De man die het pakje brengt maakt een wanhopig gebaar. ‘Drie uur stilgestaan met een kapotte auto. Dat heb ik weer. Het is niet voor de burens, maar voor u. Alstublieft.’

Marjon kijkt naar de adressticker. Het klopt, het pakje is voor haar. Een pakje dat niet besteld is, zou ook een verrassing kunnen zijn. Ze is over twee dagen jarig. Zou Philippe...? Ze heeft niets aan hem gemerkt, maar dat is niet vreemd. Als Philippe ergens niet over wil praten, kom je ook niets te weten. Hij heeft haar al vaker verrast.

Eerst nog een keer bellen. Weer die ellendige voicemail.

Er zal toch niets gebeurd zijn?

Ze legt het pakketje op tafel. Ze moet iets eten, zodat dat ake-
lige getril van haar armen en benen ophoudt. Ze heeft een te lege
maag, daarom staat ze opeens zo te shaken. Als ze naar de keuken
loopt, moet ze steun zoeken bij elke stoel die ze tegenkomt. Ze
heeft een droge keel en haar hart klopt snel.

Achter haar is een geluid. Ze heeft een whatsappje! Marjon
rent terug, grijpt haar mobiel en probeert het bericht te openen.
Na de derde poging lukt het haar de tekst te lezen. *We blijven eten
en slapen bij mijn moeder. Ze is zo blij dat ze Carice eindelijk ziet, en de
liefde is helemaal wederzijds. Bel je vanavond, als de hummel slaapt.
Maak je geen zorgen. P. Is het cadeautje er al?*

Marjon moet de woorden drie keer lezen voordat ze begrijpt
wat er staat. Maar als ze het eindelijk begrijpt, wordt ze woedend.
Is hij nou helemaal bedonderd? Dit pikt ze niet!

Ze maakt driftig een antwoord.

*Niet akkoord. Ik wil dat ze thuis slaapt. Wat flik je me nu? Breng haar
vanavond terug!*

Ze drukt op 'Verzenden' en wacht.

Na een halfuur begrijpt ze dat ze geen antwoord krijgt.

2

Joost zit achter zijn computer en hij heeft gezegd dat hij niet gestoord wil worden, meldt Vera. Ze wil weten of Marjon niet met háár kan bespreken waar ze haar broer voor nodig schijnt te hebben. De klank van haar stem is een mix van nieuwsgierigheid en irritatie.

Marjon heeft eerst haar vriendin Lindy gebeld, maar die nam de telefoon niet op. Ze móét met iemand praten, ze wil met iemand bespreken wat ze het beste kan doen. Van haar broer verwacht ze weinig, maar ze denkt dat hij wel naar haar wil luisteren. ‘Het is dringend. Het duurt niet lang. Wil je hem toch even roepen?’ smeekt ze bijna. Ze hoort dat Vera de kamer uit loopt. Er is gestommel. Een diepe zucht. ‘Ja, met Joost.’

Marjon kan nauwelijks uit haar woorden komen. Ze stottert en hapert en beseft opeens dat ze niet zomaar een beetje boos is. Ze is laaiend. De woede heeft niet alleen haar lijf maar ook haar brein in beslag genomen. Ze probeert haar stem in bedwang te houden.

‘Rustig maar,’ zegt Joost. ‘Wat is er gebeurd?’

Marjons benen trillen opeens niet meer. ‘Carice is...’ Wat heeft het voor zin om dit met haar broer te bespreken? Hij heeft bewust geen kinderen gekregen en hij heeft nog nooit spontaan naar haar dochter geïnformeerd. Hij is zelfs haar derde verjaardag vergeten. Wat zal het hem interesseren wat Philippe heeft uitgehaald?

‘Is ze ziek? Heeft ze koorts? Wat is er dan?’

‘Ze is met Philippe mee, zijn moeder heeft eindelijk besloten dat ze haar kleindochter een keer wil zien.’

‘Nou, dat is toch goed? Krijgt dat kind toch nog een oma.’

Dat kind?

‘Maar waarom ben je nou zo overstuur? Philippe zal echt wel opletten. Hoe laat komt hij thuis?’

‘Hij zou allang thuis moeten zijn, maar hij heeft me een whatsappje gestuurd om te vertellen dat hij vannacht met Carice bij zijn moeder blijft slapen.’

‘En wat is daar mis mee? Dan weet je toch waar ze zijn?’

‘Ik wil dat niet. Zoiets hebben we niet afgesproken.’ Ze kan dit gesprek beter beëindigen. ‘Laat ook maar, Joost. Ik ga zelf wel actie ondernemen.’

‘Als je niet wilt dat je kind daar blijft slapen, ga je haar toch gewoon halen?’

‘Philippe heeft mijn auto mee, dus dat wordt moeilijk.’

Stilte.

Hij is bang dat ik hem ga vragen of hij me naar die moeder wil brengen, denkt ze. ‘Sorry dat ik je heb gestoord.’ Ze drukt op de rode toets en legt haar mobiel op tafel.

‘Als je niet wilt dat je kind daar blijft slapen, ga je haar toch gewoon halen?’ Dat ze zelf niet direct op dit idee is gekomen!

Het is nu half negen. De moeder van Philippe woont in Valkkoog, dat heeft hij Marjon pas een maand of twee geleden verteld. Hij wilde nooit over zijn moeder praten, daarvoor was hij te boos op haar. Maar toen ze weer contact zocht, ging hij toch overstag. Hij vertelde dat ze in het huis naast de kerk woonde, een oude pastorie. Prachtig pand, een monument. En in zijn ogen veel te groot voor haar alleen.

Marjon moet iets verzinnen om zo snel mogelijk in Valkkoog te komen. Dat ligt in de buurt van Schagen. Hoe lang is het rijden vanuit Purmerend? Ze googelt op ANWB en zoekt de routeplanner op. Van Purmerend naar Valkkoog: vijftig minuten.

Ze toetst nog een keer het nummer van haar vriendin in. Terwijl ze wacht of er wordt opgenomen, valt haar oog op het pakje. Ze heeft zin om het in de vuilnisbak te kieperen.

3

‘Ga je echt gewoon naar dat huis en ben je werkelijk van plan om Carice uit bed te halen?’ wil Lindy weten. Ze was aanvankelijk wat terughoudend toen Marjon haar aan de lijn kreeg en waarschuwde haar voor de onrust die ze zou veroorzaken. ‘Het lieve kind weet niet wat haar overkomt.’

‘Ze moet thuis slapen,’ is het enige wat Marjon ertegen in kan brengen.

‘Maar waarom moet dat per se? Je hebt gelijk, dit komt uit het niets en daar moet je serieus met Philippe over praten. Je blijft niet zomaar met je dochter eten en slapen bij je moeder, terwijl je vriendin je thuis verwacht. Maar stel je de andere kant even voor. De oma van Carice heeft jaren ruzie gehad met haar zoon en daardoor heeft ze haar kleindochter nog nooit gezien. Hoe oud is die vrouw?’

‘Dat weet ik niet. Zijn moeder was tot korte tijd geleden een verboden gespreksonderwerp.’

‘Philippe is vierenzeventig, dus zij zal tegen de zeventig lopen, als ze al niet ouder is. Dan gaan de jaren meespelen en bedenk je dat je het risico loopt om je kleinkind nooit te ontmoeten, tenzij je misschien bakzeil haalt. Zoiets was het toch volgens jou? Die moeder heeft toch weer contact opgenomen?’

‘Ja. Ze heeft hem een brief geschreven.’

‘Stond er iets in die brief waar je je ongerust over had moeten maken?’

‘Dat weet ik niet, hij heeft hem mij niet laten lezen.’

‘Wat maakt het ook uit? Het is toch heel logisch wat er nu gebeurt? Ze ziet haar zoon en zijn kind eindelijk en is zo gelukkig dat Philippe besluit om langer te blijven dan ze gepland hadden. Plaats genoeg in dat grote huis. Je weet hoe Philippe is, die volgt zijn emoties en denkt niet altijd even goed na. Je zei zelf een tijdje geleden nog tegen me dat hij soms net een groot kind is.’

‘Maar dit wil ik niet. Ze moet thuis slapen,’ herhaalt Marjon nog een keer.

‘Je lijkt wel jaloers. Klopt dat? Ben je jaloers omdat hij iets onderneemt met Carice waar jij geen deel van uitmaakt?’

‘Natuurlijk niet. Ik geef toe dat ik geïrriteerd raak door zijn actie, maar ik zou me erbij kunnen neerleggen als ik... Hoe leg ik dat nou uit?’

‘Hij zal nooit rare streken uithalen met zijn dochter, Marjon. Je weet hoe dol hij is op dat kind.’

Marjon zwijgt.

‘Ik ga niet mee naar binnen, ik wacht buiten tot je weer terugkomt. Goed?’

‘Goed. Dank je wel dat je wilde rijden. Ik ben zo blij dat je toch de telefoon opnam, ik zag echt mijn geest al dwalen. Je hoeft trouwens niet te wachten, het is al laat en ik kom wel thuis.’

‘Nee, ik wacht.’

Marjon wijst naar het bord dat aan de rechterkant van de weg staat. ‘Kijk! Valkkoog. Een paar weken geleden wist ik nog niet dat dit dorp bestond, laat staan dat de moeder van Philippe er woonde.’

‘Philippe komt toch uit een vissersdorp?’

‘Klopt, maar zijn moeder schijnt een paar jaar geleden naar Valkkoog te zijn verhuisd. Daar kwam hij pas achter toen hij die brief kreeg.’

‘Ik ben toch blij dat ik een goed contact heb met mijn ouders. Het huis naast de kerk, hè? Dat moeten we kunnen vinden. Wat is het hier donker, zeg.’

Marjon ziet de toren van de kerk het eerst. 'Daar, de kerk!' Haar stem slaat over.

'Rustig maar,' zegt Lindy.

Het huis is donker.

'Het is kwart over elf. Ik denk dat ze al op bed liggen. Die moeder en Philippe zijn natuurlijk gevloerd na een hele dag met Carice. Dat sloop je, vooral als je geen kinderen gewend bent.'

'Philippe is echt wel wat gewend,' sputtert Marjon tegen. Ze tuurt naar het huis. De gordijnen zijn gesloten.

'Daar staat je auto,' wijst Lindy.

Marjons auto staat langs de trottoirrand geparkeerd. Waarom heeft hij hem niet gewoon op het erf gezet? Daar is plaats genoeg.

'Wat doe je?' wil Lindy weten. 'Laat ze toch slapen, joh. Waarom zou je nou de hele boel op stelten zetten? Denk even na over wat je je kind aandoet, dat moet je toch niet willen? Je weet waar ze zijn, morgen komen ze weer thuis.'

'Ik neem de auto mee naar huis,' zegt Marjon.

'Waarom? Dan moet je morgenochtend opnieuw die rit maken. Dat is toch nergens voor nodig?'

'Toch doe ik het, ik wil mijn auto hier niet laten staan.'

'Wat jij wilt. Dan haal je die twee morgen maar op. Kun je ook meteen Philippes moeder leren kennen.'

'Ik ga het contact met Philippe verbreken.'

'Hè? Wát? Meen je dat nou?'

'Ja, dat meen ik.'

'Lijkt me niet leuk om te vertellen, maar jij zult zelf het beste weten wat wijsheid is. En je weet het, lieverd, je kunt altijd bij mij en Henk Jan terecht. Niet alles in je eentje gaan oplossen, hoor! Je hebt vrienden!' Ze lijkt nog iets te willen zeggen. 'Heeft je besluit te maken met Stephen?'

'Ja, maar ik was het al langer van plan.'

'Philippe is wel de vader van je kind.'

'Dat weet ik.'

'Het is geen kwaai vent.'

‘Dat weet ik ook.’

‘Ik wil je natuurlijk niet pushen, maar denk je wel goed na? Met Philippe weet je wat je hebt. Hoor mij nou eens, je zou nog denken dat ik er belang bij kan hebben als je toch bij hem blijft, maar jij weet ook wel dat het anders ligt. Ik ben nu eenmaal op hem gesteld. Ik kan goed met hem praten.’

‘Jij wel, ja. Volgens mij is hij tegen jou openhartiger dan tegen mij.’

‘Welnee, zeg. Maar hij zal het verschrikkelijk vinden als Carice in het buitenland gaat wonen. Zover is het toch nog niet?’

‘Nog lang niet. Ik zal daar ook heel goed over moeten nadenken, als het al zover komt. In Portugal wonen geen Lindy en Henk Jan, weet je.’

Lindy trekt Marjon naar zich toe en geeft haar een kus. ‘Nou, start die auto en maak dat je weer in Purmerend komt. Laat je me morgen wel weten hoe het is? Moet je morgen eigenlijk werken?’

‘Alleen morgenmiddag.’

‘Ik kan eventueel voor je invallen.’

‘Als ik denk dat het niet lukt, bel ik je op tijd. Bedankt. Je bent de beste vriendin die ik me kan wensen.’ Marjon stapt uit en loopt naar haar auto. Als ze wegrijdt, kijkt ze nog even in de achteruitkijkspiegel. Het huis is nog even donker als het was. Ze klemt haar handen stevig om het stuur en slikt de tranen weg die tevoorschijn willen komen.

4

Donderdag 13 februari

Ze had het niet goed moeten vinden dat hij Carice meenam naar zijn moeder. Vanaf het moment dat hij tegen haar zei dat hij een brief had gekregen waarvan hij nogal onder de indruk was, zat er een onbestemd gevoel in haar maag dat zich door geen enkele nuchtere gedachte liet verwijderen. Marjon had dat gevoel serieus moeten nemen.

Het is half twee. Ze is al drie keer naar de kamer van Carice gelopen en heeft op haar bed gezeten, de gordijnen gesloten en weer opengedaan, haar kleertjes aangeraakt en haar grote knuffelaap tegen zich aan geklemd. Ze is kwaad op zichzelf. Ze had moeten aanbellen, iedereen wakker moeten maken en haar kind moeten meenemen. Ze heeft al met haar sleutels in haar hand gestaan om alsnog in de auto te stappen en weer naar Valkkoog te rijden.

Haar hele lijf doet pijn, ze blijft het koud hebben, ook al heeft ze zich warm aangekleed en staat de verwarming hoog. Er is lichte nachtvorst voorspeld, maar het zal niet glad worden. Ze stapt klokslag zeven uur weer in de auto, dan is ze tegen acht uur in Valkkoog en kan ze waarschijnlijk zonder problemen Carice meenemen. Grote kans dat Philippe dan nog slaapt en zijn moeder met het kind aan het ontbijt zit.

Het wil maar geen zeven uur worden.

Ze loopt nog een keer naar de kamer van Carice. Ze heeft Philippe een tas meegegeven met een paar luiers en een extra onder-

broekje. Carice is sinds een paar weken overdag zindelijk, maar Marjon hield er rekening mee dat de opwinding van het bezoek aan de onbekende oma misschien tot een ongelukje zou kunnen leiden.

Hij zal haar toch wel op tijd op de wc hebben gezet?

Ze zou wel een paar uur willen slapen, maar ze is bang dat ze dan de wekker niet hoort. Misschien is het een goed idee om het dekbed mee naar beneden te nemen en op de bank in de woonkamer te gaan liggen. De pendule die elk halfuur een doordringend geluid produceert zal kunnen voorkomen dat ze te diep in slaap valt. Philippe heeft een hekel aan dat geluid, aan het hele ding. Hij vindt het een ouderwets geval en niet mooi, hoe antiek de klok ook mag zijn. Als hij zulke dingen zegt, wordt Marjon boos. Het steekt dat hij een erfstuk uit het huis van haar ouders zo nietsontziend neerhaalt met zijn kritiek.

Als ze het dekbed over zich heen trekt, ziet ze opeens het pakje dat nog steeds op tafel ligt. Ze vliegt overeind en probeert het open te maken. Dat lukt niet zonder een schaar. Ze rukt en trekt aan het plakband en snijdt met de scherpe punt van de schaar het pakje aan de bovenkant open.

Ze klemt haar handen om de houten lijst en staart naar de foto van haar kind. Philippe heeft deze foto de afgelopen zomer gemaakt. Carice kwam met wijd gespreide armen op hem af rennen. Haar blonde krullen dansten in de wind, haar mond was één grote, brede lach.

‘Je krijgt de neiging om je eigen armen te spreiden en haar op te vangen,’ zei Philippe tegen Marjon toen hij haar de foto liet zien.

Dat klopt. Het beeld is zo levend dat je zou verwachten dat je die lach hoort en dat bruisende leven voelt. Het is een prachtig cadeau, maar waarom heeft Philippe het opgestuurd? Hij had het haar toch ook gewoon kunnen geven?

‘Ik ben niet gewoon,’ kan ze hem horen zeggen.

Ze heeft toch een beetje geslapen. Buiten is een geluid, de krant wordt bezorgd.

Philippe vindt Marjon eindeloos ouderwets, omdat ze nog geabonneerd is op een papieren krant. Als ze definitief met hem breekt, hoeft ze die kritiek niet meer aan te horen. En als ze naar Portugal verhuist... Ze wil Stephen bellen en hem vertellen wat er is gebeurd en dat ze zich zo rot voelt. Nog veertien dagen, en dan zien ze elkaar weer. Drie weken Portugal, rust, liefde en in ieder geval beter weer dan hier in Purmerend. Stephen heeft haar gewaarschuwd voor te hoge verwachtingen, het is nu nog niet warm. Ze kan hooguit rekenen op een milde temperatuur. Of had hij het niet alleen over het weer toen hij het over te hoge verwachtingen had?

Niet huilen, het komt goed. En niet bellen, die lieverd maakt lange werkdagen en heeft voldoende slaap nodig. Ze weet zeker dat ze elkaar morgen spreken, als ze jarig is.

Het komt echt goed.

5

Als ze de motor start wordt het nieuws van zeven uur op donderdag 13 februari aangekondigd. Er is afgelopen nacht opnieuw een aardbeving gevoeld in het noordelijk deel van de provincie Groningen en volgens het KNMI had deze een kracht van 3.0 op de schaal van Richter. De Belgische Tweede Kamer heeft ingestemd met het wetsvoorstel om de leeftijdsgrens voor euthanasie los te laten. Hierdoor kunnen wilsbekwame minderjarigen in een medisch uitzichtloze situatie die ondraaglijk lijden en van wie verwacht wordt dat ze binnen afzienbare tijd sterven, kiezen voor actieve levensbeëindiging.

Minderjarigen in een medisch uitzichtloze situatie hebben ouders. Hoe ga je als ouder om met de euthanasievraag van je kind? Marjon knippert een paar keer met haar ogen om het beeld van een uitgemergelde Carice kwijt te raken. Wat een verschrikkelijke gedachten heeft ze opeens.

Ze zet de radio weer uit en bedenkt dat ze morgen Lindy en Henk Jan heeft uitgenodigd om te komen eten. Op dit moment staat haar hoofd totaal niet naar een feestje, hoe bescheiden het ook mag zijn. Ze besluit haar vriendin later te bellen en een andere datum voor het etentje af te spreken. Misschien moet ze Joost en Vera ook even laten weten dat ze haar verjaardag later viert. Niet viert. Of zouden die toch niet van plan zijn om te komen?

Nu aan iets anders denken. Over een uur zit Carice weer in de auto en zijn ze op weg naar huis. Vandaag brengt ze Philippes

spullen naar zijn huis en nemen ze afscheid. Als hij zegt dat hij Carice wil blijven zien, meldt ze meteen dat dit alleen mogelijk zal zijn in háár huis en onder háár toezicht. Hij mag haar nooit meer meenemen, nergens naartoe. Never nooit meer.

Die gedachten stellen haar een beetje gerust. Dit is de enige manier om haar irritatie en vooral haar woede in bedwang te houden. Gewoon bedenken wat ze gaat doen en het plan uitvoeren. Philippe is voorbij. Het was korte tijd leuk met hem, heel leuk zelfs. Ze was blind van verliefdheid en negeerde haar eigen kanttekeningen. Maar toen ze hem beter leerde kennen, begreep ze dat ze nooit zo belangrijk voor hem is geweest als hij in het begin voor haar was. De relatie was vanaf het moment dat ze elkaar tegenkwamen onevenwichtig.

Er passeren een paar snelheidsduivels. Marjon houdt afstand en let goed op. Ze mag geen ongeluk krijgen. Haar meisje wacht op haar.

Voor haar duikt weer het bord op dat aangeeft dat ze Valkkoog binnenrijdt. Ze voelt dat haar hartslag sneller wordt. Ze transpireert ook opeens hevig. Daar is de kerk.

Ze rijdt langzaam naar de plek waar ze haar auto kan parkeren en kijkt naar de oude pastorie. De gordijnen zijn nu geopend. Er brandt licht achter een raam aan de kant van de oprit.

Marjon zet de motor af en stapt uit. Ze trekt de kraag van haar jas tegen haar kin en loopt het erf op. Als ze halverwege is, ziet ze een vrouw om de hoek van het huis komen. Ze schat haar even oud als ze zelf is. De vrouw loopt snel naar haar toe.

‘Moet u hier zijn?’

Marjon probeert te bedenken wie dit is.

‘Zoekt u soms iemand?’ vraagt de vrouw.

‘Ik ben Marjon,’ is het enige wat ze kan uitbrengen.

De vrouw glimlacht. ‘Ik ben Brigitte. Moet u hier zijn?’ herhaalt ze.

‘Ik kom Carice halen,’ zegt Marjon.

‘Carice? Ik denk dat u zich vergist in het adres.’

‘Hier woont toch de moeder van Philippe Asser?’

‘Nee, hier wonen mijn man en ik. Roy en Brigitte Kaptein. Wij kennen geen Philippe Asser.’

‘Maar...’ Marjon kijkt om zich heen. ‘Hij zei dat zijn moeder hier woonde. Het huis naast de kerk in Valkkoog, de oude pastorie. Een monument. Is hier nog een andere kerk?’

‘Er is maar één kerk in Valkkoog en het klopt dat de oude pastorie een monument is. Maar hier woont niet de moeder van Philippe Asser, hier wonen wij. Al zestien jaar. Gaat het wel goed met u?’

Marjon grijpt de uitgestoken hand van de vrouw. ‘Maar mijn auto stond hier.’

‘Ik begrijp niet wat u bedoelt,’ zegt de vrouw.

Er komt een man op hen af. ‘Zijn er moeilijkheden?’ vraagt hij.

Marjon weet zeker dat die Brigitte en Roy dachten dat zij niet goed snik was. De manier waarop ze haar beurtelings probeerden duidelijk te maken dat ze zich waarschijnlijk in de straat, het huis en het dorp had vergist liet daar geen twijfel over bestaan. Ze kan zich goed voorstellen hoe die twee later tegen vrienden zullen zeggen dat ze donderdagmorgen toch zoiets opmerkelijks hebben meegemaakt...

Ze zit weer in haar auto en probeert na te denken. De mensen die in de pastorie blijken te wonen zijn kort na elkaar weggereeden en hebben nog een keer vriendelijk naar haar gezwaaaid. Ze moet iets doen.

Maar wat?

Haar hersens weigeren dienst, ze kan er niet achter komen welke stappen ze nu moet ondernemen. Wie ze moet bellen. Waar ze naartoe moet.

Ze staart naar het huis. Carice is daar niet. Ze heeft daar dus ook niet geslapen. Waar dan wel? Ze denkt opeens aan wat Lindy tegen haar zei.

‘Hij zal nooit rare streken uithalen met zijn dochter, Marjon. Je weet hoe dol hij is op dat kind.’

Als dat klopt, waarom heeft hij dan gelogen?

Ze haalt haar mobieltje tevoorschijn en toetst Philippes nummer in. Een stem meldt dat het nummer niet bereikbaar is en ze wordt doorgeschakeld. Voicemail. Ze wil haar boodschap op een rustige manier inspreken, maar dat lukt niet. Ze schreeuwt. ‘Waar zit jij? Ik ben in Valkkoog, maar daar woont jouw moeder niet. Waar is Carice? Bel me terug, Philippe!’

Ze wil hier weg.

Er dendert een tractor voorbij, haar hele auto beweegt. Er passeren kinderen op fietsen, er roept iemand dat ze goed moeten uitkijken.

Het gebeurt allemaal op een andere planeet.

De straat is nu stil en leeg. Hoe lang zit ze hier al?

Ze kijkt in de achteruitkijkspiegel en ziet het lege kinderzitje op de achterbank.

Het staart haar aan.